

ΒΙΣΤΥΧΗΝΟΣ.Γ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Άληθινή ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

25^{ΟΝ}

Μέσα σ' ένα τόσο καλλιτεχνικό περιβάλλον, όσο εκείνης της συναυλίας των Ισπανών καλλιτεχνών ένα μόνον όνομα επέπλευσε: Το όνομα της Μπεττίνας.

Την άλλη ημέρα ο Μπλάνκο επεσκέφηκε τον διευθυντή του 'Οδείου. Τόν νυχαιρίσισε για την ένθουσιώδη υποδοχή που τους είχαν κάνει αυτός και οι συνεργάται του και κατέληξε σε μία εκπληκτική πρόταση:

— Όσο για την Μπεττίνα Φραβασίλη, είπε ο Μπλάνκο, είναι ένα μεγάλο, πολύ μεγάλο ταλέντο. Θα σου το χρεωстоύσα ως χάρη, αν έδεχσο να μεταθιάσθης στην οικογένειά της την πρόταση να την πάρω μαζί μου στην Ισπανία και να την σπουδάσω με δικά μου χρήματα. Το όνομα της οικογενείας μου είναι εγγύσιος ότι η Μπεττίνα όσο διαρκούν οι σπουδές της στην Ισπανία, θα είναι κοντά μας όπως αν ήταν κοντά στη μητέρα της.

Ο Νάζος ένθουσιώσθηκε με την πρόταση. Έμπρεασμένος και αυτός από την αφοσίωση του στην μουσική, δεν έδλεπεν εκείνη την στιγμή, παρά μόνον το γεγονός ότι ένα πραγματικό ταλέντο εδρασκετά μέσα να μορφωθεί, να αναδειχθεί, να επικρατήσει και να γίνη μία ελληνική δόξα.

— Έσφιξε το χέρι του Μπλάνκο και του είπε:

— Ός καλλιτέχνης σ' ευχαριστώ για την συγκινητική σου πρόταση. Δέχομαι ευχαριστως να την διαθιάσω στους γονείς της Μπεττίνας και μάλιστα υπόσχομαι ότι θα εξαντλήσω όλη μου την επιρροή για να τους πείσω να την δεχθούν.

— Να πάρης κι' εμέ μαζί σου, είπε ο Μπλάνκο. Έχω άλλως τε υποχρέωση να ευχαριστώ την Μπεττίνα για την πολύτιμη βοήθειά της.

Όρισαν να επισκεφθούν το απόγευμα τους γονείς της Μπεττίνας και ενώ ο Μπλάνκο έφευγε ευχαριστημένος, ο Νάζος περισσότερο ένθουσιασμένος και βέβαιος ότι θα έδινε στον Βίζυπνό ένα άγγελμα καράς, έσπευσε να τον καλέση κοντά του.

— Λοιπόν ποιητή μου, του είπε μόλις τον είδε να μπαίνει στο γραφείο του, έλα να μάθης και συ ένα νέο που θα σε ένθουσιάζει.

Ήταν εξαιρετικά ευδιάθετος το πρωί εκείνο ο Βίζυπνός. Ο θρίαμβος της Μπεττίνας του, που τον είχε παρακολουθήσει από κοντά το προηγούμενο απόγευμα, οι ύμνοι για την μικρούλα φίλη του που διάβασε μόλις πρό όλιγου σ' όλες τις εφημερίδες κι' απ' όλα πιά πολύ οι εκδηλώσεις της αγάπης που είχε τό πρωί στο σπίτι από την Μπεττίνα, που είχε σπεύσει να αποδώσει όλο της τον θρίαμβο σ' αυτόν, του είχαν δώσει μία εξαιρετικώς χαρούμενη διάθεση. Γι' αυτό, όταν

άκουσε τα λόγια εκείνα του Νάζου, έσπευσε να καθήση κοντά στο γραφείο του, λέγοντας:

— Η ημέρα μου σήμερα είναι χαρούμενη. Συμπλήρωσε την λοιπόν με τα ένθουσιαστικά νέα σου.

— Δεν ξέρω τί χαρές έχεις, αλλά αυτή που θα σου προσφέρω εγώ, θα είναι μεγαλύτερη απ' όλες. Πές μου όμως πρώτα. Αγαπάς πάντοτε την μικρούλα φίλη σου;

— Για την Μπεττίνα πρόκειται;

— Ακριβώς.

— Δηλαδή;

— Μα δεν μου απήτησες ακόμη στην ερώτησή μου;

— Μα αυτή η ερώτησις ήταν περιττή. Βλέπεις με πόσο ένδιαφέρον την παρακολουθώ.

— Τότε ετοιμάσου να ένθουσιασθής. Η Μπεττίνα έχει μία μεγάλη πολύ μεγάλη τύχη.

Ο Βίζυπνός, αντί να χαιρεται, άρχισε τώρα να άηπουχθ. Ο Νάζος του μιλούσε για μεγάλη τύχη κι' αυτός προαισθανόταν μεγάλη συμφορά.

— Όλο πρόλογο είσαι καυμένη Γάργα, του είπε ο Βίζυπνός με έλαφρά αγωνία.

— Έτσι όμως έκέρδισα την πεποιθεσί σου, είπεν ο Νάζος. Λοιπόν άκουσε: Ο Έντουαρντ Μπλάνκο ένθουσιώσθηκε με το ταλέντο της Μπεττίνας.

— Και ποιός δεν ένθουσιώσθηκε, διέκοψεν ο Βίζυπνός, που πνιγόταν στην άηπουχία κι' εύρηκε διέξοδο σ' εκείνη την διακοπή.

— Ναι, αλλά αυτός ένθουσιώσθηκε, κάπως θετικώτερα και πρακτικώτερα από τους άλλους. Ήταν πρό όλιγου εδώ.

— Και;

— Η αγωνία του είχε κορυφωθεί.

— Μου ζήτησε την Μπεττίνα για να την πάρη στην Ισπανία και να την σπουδάση.

Ο Βίζυπνός έμεινε σάν κεραυνόπληκτος. Ούτε λέξι δεν μπόρεσε να άρθρώση. Έκτύπησε μόνον τον Νάζο, σάν νεκρός που άπομεινε με άνοιχτά τα μάτια.

— Έπεριμένα καυμένη πώς θα φωνάξης «ζήτη» είπε τώρα ο Νάζος, που βέβαια δεν μπορούσε να φαντασθθ το έρωτικό δράμα του φίλου του, κι' έσύ με κυττάξεις σάν άπολιθωμένος. Τι λές λοιπόν;

ΑΥΡΙΟΝ : Η συνέχεια.

ΕΙΣ ΤΗΝ 4ΗΝ ΣΕΜ

«Η Σκώτλανδ Γ...

της Γ...

Η συν...

29/9/26
Μιάνκο

ΒΙΖΥΗΝΟΣ, Γ.

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀληθινή ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

26^{ON}

- Τι νὰ 'πῶ, εἶπεν ὁ Βιζυηνός, πού προσπαθοῦσε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραίρια του. Τι νὰ πῶ. Εἶνε πραγ-

δέκα χρόνων κι' ἔγινας ἄνθρωπος. Τὸ μυαλό της!
- Μὴν κάνεις σύγκρισι μ' ἐμένα. Ἐνα ἄγγιρ δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτε. Ἄλλως τε καὶ ἐγὼ ἐξενητεύ-

Ἡ Μπεττίνα (ἡ καθημένη) με τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἴταλα καὶ τὴν μητέρα τῆς.

μακὰ μιά μεγάλη τύχη. Ἀλλά...
- Θὰ γελάσω πολὺ, ἂν ἔχῃς καὶ ἐπιφυλάξεις, εἶπε ὁ Νάζος. Τί εἶν' αὐτὸ τὸ «ἀλλά»; Δὲν εἶνε δύο μῆνες πού με παρακαλοῦσε νὰ βοηθῶμε τὴν προστατευομένη σου νὰ γίνῃ ἕνα πραγματικὰ μεγάλο ταλέντο. Καὶ τώρα πού φθάνει στὸ δρόμο τῆς πραγματοποίησεως ἡ ἐπιβουλία σου, διατάξεις;
- Ὁχι βέβαια, εἶπε ὁ Βιζυηνός. Ἐκαμὲς πραγματικῶς πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅσα ἤλπιζα ὅταν σὲ παρακαλοῦσα γιὰ τὴν Μπεττίνα. Τι νὰ σοῦ εἰπῶ ὁμως, φοβοῦμαι.
- Φοβάσαι; Τι πράγμα;
- Ἡ Μπεττίνα εἶνε πολὺ μικρούλα. Μόλις δεκατριῶν χρόνων.
- Κολὰ. Κί' εἶπαι;
- Πῶς νὰ ζῆσῃ ἐξω μόνη της; Πῶς νὰ βρεθῆ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της; Ποίος θὰ ἐπιβλέψῃ αὐτὸ τὸ μικρὸ κοριτσάκι γιὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς τόσοσ καὶ τόσοσ κινδύνους τῆς ζωῆς;
- Ἐκεῖνος πού ἐπιβλέψῃ κι' ἐσένα, φίλε μου, ὅταν ζενητεύηκε

θηκα βέβαια, ἀλλὰ ἐπιβὰ κοντὰ σὲ συγγενεῖς μου κι' ἐμεγάλωσα κοντὰ τους. Φαντάζεσαι τὸ μυαλό τῆς Μπεττίνας ἱκανὸ νὰ τὴν καθοδηγήσῃ ἀπὸ τώρα στὴ ζωῆ; Ἡ Μπεττίνα εἶνε βέβαια μιά ἰδιοφυΐα, ἀλλὰ στὸ βάθος τῆς μένει ἕνα πραγματικὸ παιδί, ἄθωο καὶ ἀπονήρευτο.
- Θὰ μείνῃ ὁμως με τοὺς γονεῖς τοῦ Μπλάνκο. Αὐτὸ τὸ ξεχνᾷς; παρετήρησε ὁ Νάζος, πού δὲν φαινόταν διατεθειμένος νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὰς ἀπόψεις του.
- Δὲν ξέρω, εἶπε ὁ Βιζυηνός, πού πραγματικὰ εἶχε περιέλθει σὲ τέτοια ψυχικὴ κατάστασι, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ οὔτε νὰ συζητήσῃ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Ἐμένα ἄλλως τε τί μού περνᾷσει; Ἐνας φίλος τοῦ σπιτιοῦ τῆς εἶμαι καὶ ἡ γυνίκα μου δὲν πρόκειται νὰ ἔχῃ καμμιά ἀξία. Τὸ ξέρεῖ ἡ μητέρα της; Ἡ γιαιγιά της;
- Κανεὶς δὲν ξέρεῖ τίποτε. Μόλις πρό ὀλίγου ὁ Μπλάνκο μού ἔκαμε αὐτὴν τὴν πρότασι καὶ ἐσπεύσα νὰ σοῦ τὴν κομῶ γνωστὴ με τὴν ἱ-

Τὸ Τελέδον, τὸ ἀπὸ τὰς ἀρχαίας μετὰ εἶνε περίφημὸ γράφου Δεμινίκου, μὲτα του τοὺς μεγάλαι ἢ πρόσφεις τῶν

πολείπεται, καθ' ὅλας οἰκίαις, διὰ νὰ τεθῆ τέρμα σπανικὸν δράμα πού ἀποκαλύπτει πραγματικὴ ἀγωνία ὅλοῦ κόσμου. Αἱ ἀφαντάστου κόπητος σκηναὶ πού λαμβάνουν καθημερινῶς χώραν εἰς τὰς μετώπα, ὀφειλόμεναι εἰς τὴν ἰστορίαν τῶν κομμουνιστικῶν

δεῖα ὅτι θὰ χαρῆς κι' ἐσοῦ, ὁ γὰρ θὰ ἰδῶ τὸ ἀπογευμα τὴν ὥρα της.
- Αὐτὸ δὲν φθάνει, εἶπε ὁ Νάζος, πού ἀρκίωσε ἤδη νὰ ἀνασφαλισθῆς στὴν προσπάθειαν ματαιώσεως ἐκείνου τοῦ τῶν. Πρέπει νὰ ἰδῆς καὶ τὴν γιαιγιά. Χωρὶς αὐτῆς τὴν συγκατάθεσι γίνεταί τίποτε.
- Θὰ τὴν ἰδῶ μαζί με τὸν Νάζο. Ἄν ἀγαποῦν τὴν Μπεττίνα, πείσοῦν. Ἐσοῦ ὁμως δὲν θὰ ἴδῃς;
- ἸΓατί ὄχι; εἶπε ὁ Βιζυηνός. Ἐπιφυλάξεις μου εἶνε ἐντελῶς δημαϊκῆς, θὰ σὲ βοήθῶ εἰς τὸ σῶμα.
- Καὶ θὰ ἔχῃς τὴν ἱκανότητα εἶπεν ὁ Νάζος, ὅτι εἶται οὐκ ἔστιν ἐπιθυμητὸ νὰ εἶνε μετὰ τὸν καλύτερο τῶν εὐεργεσιῶν σου στὴν Μπεττίνα.
- Ἄφου ἐσοῦ τὸ νομίζεις ἐσὺ; εἶπε ὁ Βιζυηνός, δὲν ἔχω κι' ἐγὼ ἄμφισβητήσιμη ἀμφιβολία!
Πόσο φέμμα ἦταν ἐκεῖνη ἡ ἀποφασιστικὴ ἀπάντησις τοῦ ποιητοῦ. Ἰαυτὸν γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωῆ του ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὸν ἐπὶ τὴν ἰστορίαν τῆς ἀποφασιστικῆς ἀντιδρασί του.
ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ Συνέχεια.

-Ελληνικὴ Μίση
30/9/36

ΒΙΖΥΝΟΣ, Γ.

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἑλληνική ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

270Ν

Τὸ μεσημέρι, ὅταν ἐπῆγε στὸ σπίτι, εἶχεν ἤδη καταστρώσει τὸ σχέδιό του, μὲ βάζον πάντοτε ὅτι θὰ ἐκρημοποιούσε τὴν γιαγιά τῆς Μπεττίνας γιὰ τὴν ματαιωοὶ τοῦ ταξιδιοῦ. Στὴ σκέψι του ἦταν τώρα ἡ παλιὰ ἐκείνη ἀφήγησις τῆς Μπεττίνας, γιὰ τὸ ἐπεισόδιο τῆς γιαγιάς τῆς μὲ τὸν καθηγητὴ τῆς ἀπαγγελίας Μάρκο Σιγάλα. Ἀπὸ ὅλη ἐκείνη τὴν ἀφήγησι, ἓνα σημεῖο τὸν ἐνδιέφερε καὶ ἓνα ἐπρόσχευε: Τὸν θυμὸ τῆς γιαγιάς μὲ τὴν ὑπόνοια ὅτι ἡ Μπεττίνα θὰ γινόταν... «θεατρίνα» ἀν ἐμάθαινε ἀπαγγελία. Τὸν ἴδιο θυμὸ θὰ προσπαθοῦσε νὰ προκαλέσῃ τώρα, χαρακτηρίζοντας τὴν καλλιτεχνικὴ ἐπίδοσι τῶν Ἰσπανῶν τοῦ Μπλάνκο ὡς θεάτρον καὶ τοὺς ἴδιους ὡς θεατρίνους! Ἦταν βέβαιος ὅτι ἔτσι, θὰ ἐκέρδιζε τὴν ἀρνησὶ τῆς γιαγιάς, πού παρ' ὅλην τὴν ζωὴ τῆς στὴν Ἀθήνα ἐμενε πάντοτε μὲ πείσμα δαμένῃ στὶς ἀγνές παλιὰς παραδόσεις τῆς, μὲ τίς ὁποῖες εἶχεν ἀνατραφῆ στὴν Πάρο, τὴν ὡμορφὴ πατρίδα τῆς.

Εὐκόλο ἦταν νὰ ἀνοίξῃ κουβέντα μὲ τὴν γιαγιά-γιὰ τὸ θέμα πού τὸν ἐνδιέφερε, ἀφοῦ δὲν εἶχαν περάσει οὔτε εἴκοσι τέσσαρες ὥρες ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴν ἐμφάνισιν τῆς Μπεττίνας μὲ τὸν ὄμιλο τῶν Ἰσπανῶν, στὴν αἴθουσα τοῦ Ὁδείου.

— Φαντάζομαι τὴν χαρὰ σου σήμερα, εἶπε στὴν γιαγιά μὲ τὶς πρῶτες λέξεις πού ἀντήλλαξαν. Ὅλες οἱ ἐφημερίδες γράφουν γιὰ τὴν Μπεττινούλα μας.

— Τίς διάβασα ὅλες. Ἄς εἶνε καλά οἱ ἄνθρωποι. Ἐχουν γράφει ὡραία λόγια, ἴσως πῶ πολλὰ ἀπὸ ὅσα πρέπει.

— Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα, εἶπε ὁ Βιζυηνός μπαίνοντας στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου του. Τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι ὅλος ὁ κόσμος μιλάει σήμερα γιὰ τὴν Μπεττίνα. Τίς ἐφημερίδες, ποῖος τίς πιστεύει! Ἐκεῖνα πού λέν ὅμως ὅσοι ἦσαν στὴν συναυλία, εἶνε ἡ καλλίτερη ἀναγνώρισις τῆς ἐπιτυχίας τῆς. Ἦταν πραγματικὰ μεγάλη ἐπιτυχία, ἀν σκεφθῆ κανεὶς ὅτι δίπλα

τῆς εἶχε τόσο μεγάλους καλλιτέχνες.

— Εἶνε φημισμένοι ὅλοι αὐτοὶ ἐ; — Σ' ὅλον τὸν κόσμο. Περιοδεύουν διαρκῶς στὰ μεγάλα κέντρα τῆς Εὐρώπης καὶ παντοῦ ἔχουν ἐπιτυχία.

Αὐτὸ τὸ «περιοδεύουν διαρκῶς» δὲν ἄρσενε καὶ τόσο στὴν νόννα, ἀλλ' ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν ἀρέσῃ τὸ εἶπε καὶ ὁ Βιζυηνός!

— Μὰ δουλειὰ τὸ ἔχουν κάμει αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶπε, νὰ παίζουν καὶ νὰ τραγουδοῦν σ' ὅλον τὸν κόσμο.

— Ξέρω κι' ἐγώ; Ἦταν ἡ ποικιλία ἀπάντησις τοῦ Βιζυηνοῦ. Ἐταίφαινετα!

— Τότε νὰ μὲ συγκωρῆς κύριε ποιητῆ μου, εἶπε ἡ Νόννα, ἀλλὰ ἐσύ τοῦλάχιστον ἔπρε νὰ ἐμποδίσῃς τὴν Μπεττίνα, νὰ ἐμφανισθῆ μὲ θεατρίνους!

Τὸ σχέδιό ἔπρε νὰ ἔκέρδιζε τὸ παιγνίδι τῶν δὲν ἔπρε πειὰ ἀνάγκη νὰ εἶνε περισσότερο. Μποροῦσε μάλιστα νὰ ἀναλάβῃ καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Ἰσπανῶν καλλιτεχνῶν ἴδια.

— Εἶσαι ὑπερβολικὴ νόννα, εἶπε διαταραγόμενος δῆθεν. Δὲν εἶνε καὶ θεατρίνοι οἱ ἄνθρωποι. Ἦσα ἴσα, εἶνε καλλιτέχναι καὶ μάλιστα ἀνεγνωρισμένοι καὶ φημισμένοι παντοῦ.

— Ἐγὼ ξέρω ὅτι οἱ καλλιτέχναι μένουν στὸν τόπο τους, γίνονται καθηγηταί, δίνουν συναυλίες ἢ μένουν καὶ στὸ σπίτι τους. Δὲν τριγυρίζουν τὸν κόσμο σάν πλανόδιοι ἔμποροι! Ἄς εἶναι. Μοῦ φαίνεται πῶς ἦταν λάθος μας ν' ἀφήσουμε τὴν Μπεττίνα νὰ ἐμφανισθῆ μαζί τους.

— Ἡ Μπεττίνα ὅμως εἶχε μιά μεγάλη ἐπιτυχία, ἐπέμεινε ὁ ποιητῆς. Ὅλη ἡ Ἀθήνα μιλάει γι' αὐτὴν σήμερα. Ἄλλως τε ποῖος ξέρει αὐτοὺς τοὺς Ἰσπανοὺς ἐδῶ πέρα...

Ἐῶς εἶται καὶ τὸ τελευταῖο του χτύπημα ὁ Βιζυηνός καὶ βέβαιος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ἀπεχαιρέτισε τὴν νόννα καὶ ἐπῆγε στὸ δωμάτιό του. Ἀπὸ σκοποῦ, δὲν ἐμίεινε πολὺ. Ἐφυγε γιὰ νὰ ἀποφύγῃ νὰ συ-

ναντηθῆ ἐκεῖ μὲ τὸν Νάζο καὶ τὸν Μπλάνκο, τοῦ στὴν ὠρισμένη ὥρα ἐφθασαν πράγματι στὸ σπίτι τῆς Μπεττίνας. Ἡ μητέρα τῆς τοὺς δέχθηκε μὲ χαρὰ, ὅταν ἐπληροφορήθηκε ὅτι εἶχεν ἀπέναντί τῆς τὸν διευθυντὴ τοῦ Ὁδείου καὶ τὸν θριαμβευτὴ τῆς χθεσινῆς συναυλίας. Τῆς ἐσοφίζαν τὸ χέρι καὶ αὐτοὶ μὲ ἐνθουσιασμό καὶ τὴν συνεχάρησαν γιὰ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Μπεττίνας. Ἐμίλησαν γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸ μεγάλο ταλέντο τῆς καὶ ἐπὶ τέλους ἐφθασαν στὸν σκοπὸ τους.

— Ἐνα τέτοιο ταλέντο, εἶπεν ὁ Νάζος, θὰ εἶναι ὀδικο νὰ μὴ γνωρίσῃ ἄλλους μεγάλους ὀρίζοντας ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ τόπος μας, εἶνε δυστυχῶς πολὺ μικρὸς ἀκόμη καὶ πολὺ περιορισμένος. Δὲν μπορεῖ νὰ ἀναδειχθῇ ἓναν μεγάλον καλλιτέχνη ὅσο τοῦ ἀξίζει.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπεν ἡ μητέρα τῆς Μπεττίνας, χωρὶς νὰ μαντεύῃ ἀκόμη πού ἐπρόκειτο νὰ ἀπολήξῃ ἐκείνη ἡ συνομιλία.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

1/10/36